

Літературно-мистецька сторінка

На варті миру і любові

Неоніла МАТВІЙЧУК

УКРАЇНО, ВСТАВАЙ!

Україно, вставай!
Скільки можеш стояти на колінах?
Подивися кругом:
Ти ж красива і сильна країна!
Де не глянеш за обрій –
Скрізь ліси і поля неозорі,
Дивовижна краса
На безмежних і рідних просторах.
Вір у сили свої!
Вже пора пробудити стихію:
Хай повстануть вітри
І щосили на ворога віють!
Хай бушують моря,
Не пускають ворожих паромів!
Захищайся й сама,
Дай же віру своєму народу!
Розростається ліси,
Між собою, дерева, сплетіться,
Не пустіть до землі
Ні ворожого гада, ні птиці!
Україно, прошу, покидайся,
Стрепенси від глибокого сну,
Народ наш увесь об'єднався
І спинив цю прокляту війну!

НА ВАРТІ ЛЮБОВІ

Моє серце щемить, гірко плаче душа:
Хочу бути з тобою поряд...
Але знаю, що треба тобі вирушати
У далекі тривожні простори...
Ти далеко, мій милий. Між нами уже
Тисячі кілометрів лягають...
За тобою скучаю. Хай Бог береже
Тебе завжди і всюди, благаю.
Зможу ніжно в морози тебе я зігріти
І на відстані навіть любов'ю.
Не дозволю я тілу твому боліти –
Весь твій біль заберу із собою.
Ти в дорозі далекий, в строю чи в бою
Знай: ми молимося щиро за тебе.
Де б не був ти, завжди пам'ятай про сім'ю,
Підіймаючи погляд у небо.
А коли буде часом нестерпно їти
До нелегких поставлених цілей,
Як про донечку нашу подумаєш ти –
Це додасть тобі мужності й сили!

Неоніла МАТВІЙЧУК – уродженка села Горинка Кременецького району. Випускниця місцевої школи. Була студенткою педагогічного коледжу Кременецької гуманітарно-педагогічної академії ім.Тараса Шевченка. Після тривожно-трагічних подій на Сході України пішла на контрактну військову службу до Збройних Сил. Служила в Сімферополі у званні старшого матроса.

Чоловік – також військовий. Зараз подружжя проживає в Одесі, виховують маленьку донечку. У своїй поезії Неоніла виливає всі свої страхи, болі, тривоги за долю рідної Вітчизни, за щасливе майбутнє людей, за спокій у родині.

СОН

Прокинулась серед ночі,
Різно закричала –
Розбудила усіх вдома,
Дитину злякала.
Зрозуміла: був це сон лиш,
Як жажів навала,
Та відчула, мов насправді
У вогні палала.
Я не бачила ніколи
Такого жажіття,
Хоч прожила вже немало –
Третину століття:
Вся земля кругом в руїнах,
Все вогнем покрито,
А між цих усіх руїн
Ховаються діти.
Хочеш їм допомогти,
Біжиш щоб сховати...
Ні, не встигла ... нема кого ...
Зірвалась граната...
Як же хочеться проснутись
Від такого стану,
Та не можу, іду далі,
За пагорб загляну.
За тим пагорбом я бачу
Знов страшну картину:
Лежить солдат весь у крові,
Сам іще дитина.
До нього я нахилилась,
Щоб кров зупинити,
А він дивиться на мене
І... просить добити...
Кинулася бігти далі –
Не можу спинитись.
І на всі оці жажіття
Нема сил дивитись...
Як проснулася, то для мене
Всі жахи скінчились,
Тільки там десь, на тім краю,
Вони залишились...
Я живу життям спокійним
І війни не знаю,
Бо бійці наші безстрашні
Її зупиняють.
Хто не бачив того жаху,
Той може казати,
Що з нашими ворогами
Можна домовлятися.

СУСІДСЬКА НАВАЛА

Загриміло, засвистіло,
Вся земля здригнулася:
Це на нашу Україну
Сусідська рухнула!

Танки, гради, міномети –
Все кругом стріляє,
Нашу землю, нашу матір
В шмаття розриває.

Не ховайтесь, добрі люди,
Виходьте із хати!
Як не ми, то хто ж нам буде
Землю захищати?

Не дивіться ви на інших,
На них не рівняйтесь,
Загляньте в свою душу,
І з неї питайте.

Пам'ятайте, люди добрі:
Ми – народ український!
Не проженем чуму зараз –
Прийде кат чужинський.

ЛЕБІДКА

Тиша ночі накрила усе навкруги,
Вітерець ледь-ледь повіває,
Притаїлась маленька лебідка в пітьмі
І на лебедя свого чекає.
І чекатиме так вже вона цілу ніч,
Аж допоки настане світанок,
І чекання продовжить у світлому дні,
Заховавшись в прозорий серпанок.
Де би лебідь не був, що б не сталося з ним,
Та лебідонька вірно чекає.
Їй потрібен лиш він, отой лебідь один,
В неї іншого в мріях немає.
Бо лебідки кохання в душі назавжди,
Не шукатиме іншої пари,
Не рівнятися лебідці ніколи з людьми:
Між людей би лебідки пропали.

АНТУАНУ де СЕНТ-ЕКЗЮПЕРІ

Він змалював красу безмежну світу,
Сповнену сонцем, небом і... піском,
Він показав, як варто світ любити
І його бачить під своїм кутом.
Його нема вже. І його не знала,
Та погляд на життя і відчуття його
Мене в земну природу закохали,
Навчили добиватися свого.
Захоплено його читаю й нині
І ловлю кожну букву у словах:
То відчуваю подих я пустині,
Немов купаюся в її пісках.
Хоч не була у тім безводді
Й не знаю, що таять піски,
Та полюбила їх відтоді,
Як прочитала ці рядки.
Захоплено книжки читаю,
Я ними дихаю, живу.

Хоч авторів багато знаю
(Звичайно, їх усіх люблю),
Та покорив навіки серце
В далекій юності порі,
Відкрив мені життя мистецтво
Антуан де Сент-Екзюпері.

ЧОМУЧКИ

Кожен день запитують
Маленькі чомучки:
«Звідки взяли ми?»
Чому такі ручки?
Звідки появилось сонце?
Чому світиться зоря?
Чому зовуть ніччю нічку,
А весну зовуть «весна»?
Ім цікаво все на світі,
Все хочеться знати,
Тому безліч запитань
Чують мама і тато.
Наберіться-но терпіння
І поясніть малцям,
Як влаштований наш світ:
Ім цікаво знати!

ЛУГОВА ШКОЛА

На зеленому лужочку
Школу відкривали
І до неї всіх звірят
Вчитись закликали.
Мишенята і зайчата,
Їжачата й лисенята –
Всі до школи поспішали,
Щоби гарно їх навчали
Читати, писати, рахувати,
І співати, й малювати,
І любити рідну мову.
Як же в школі всім чудово!

ОСІНЬ

Казка

На чудовому літньому лузі, де завжди буяла травка, цвіли квіти і поряд зеленів гайок, поселилися двоє хороших друзів: Мишка і Їжачок. Полюбився їм цей лужок, бо все, що потрібно є: і за яблучками для їжачка в гайочок можна завітати, і до ниви за колосками Мишці рукою подати. Ні в чому собі друзі не відмовляли: веселилися, раділи, в ігри збавлялися і не задумувалися, що може щось у їхньому житті змінитися.

Та, як це буває у природі, закінчилося літо – і настала осінь. Листочки пожовтіли і почали опадати, а на зміну теплому літньому сонечку прийшли прохолодні дощі. Засмутилися друзі.

– Сумно стало, – сказав Їжачок. – Осінь прийшла, всі забави зіпсувала.
– Та-а-ак, – протянула Мишка. – Краще б літо тривало цілий рік. Сумна і нецікава осінь. Тай похмура якась, ніяких тобі веселощів.

І треба було ж так статися, що саме в цей час мимо них проходила дівчинка, із золотим волоссям, з великими, повними радості оченятами і в прекрасній сукні, обшитій золотою ниткою. В руках у дівчини була кісточка, і куди б вона не торкалася – все покривалося неймовірними фарбами. Це і була сама Осінь.

Почула Осінь розмову друзів і дуже засмутилася. «За що вони так? – подумала. – Чому так мене не люблять?». Кинула кісточку, побігла до свого будиночку і проплакала цілу нічку. А на ранок Осінь заспокоїлась і вирішила, що буде схожою на Літо, щоб її всі також полюбили. Вийшла вона з будиночку, підняла руки до сонечка і промовила:

– Світи, сонечко, яскраво-яскраво. Не жалій своїх променів, даруй тепло Землі-матінці. Розступіться ви, хмари грозові, нехай все цвіте і буяє, всіх мешканців лугу радує.

Так настало друге літо. Зраділи Мишка і Їжачок. Як же ж можна знову повеселитися! І травичка пахне, і вітерець тепленький з ними грає, і квіточки цвітуть одна іншої краща. Так пройшов місяць. Зацвіли дерева, заколосилася пшениця. Друзі все веселилися. Не раділа лише Осінь: не до душі їй були такі зміни.

А тим часом земля все більше виснажувалась. Не вистачало їй водички, давно не було дощику. Облітало зелене листячко, дерева хотіли вже опустити гілочки і дочекатися зимового сну. А сонечко все припікало і припікало...

Задумалися Їжачок і Мишка. Не так вже було й весело. І спека, і засуха, і бракувало чогось у природі. Зрозуміли вони, що були не праві, вирішили вибачитися і попросити Осінь повернутися.

Як же ж зраділа Осінь приходу звірят! Та й не ображалася вона на них більше. І з великим задоволенням повернула все як було раніше. Своєю чарівною кісточкою розфарбувала світ в осінні кольори. А з хмарок закапав рясний дощик. І перетворився лужок на чарівну казку.

А Мишка і Їжачок зрозуміли, що кожна пора року має бути у свій час, щоб існував баланс у природі.

